

מסקנות

ב. לגבי ההגנה

(1) הקפדה על שני השלבים האיסי-טרטגיים: — הקהית, "להבה-החנית" ושבי-רתו — שאינם ניתנים לביצוע האחד בלי השני.

(2) הערך המכריע של מערך-הגנה עמוק וצפוף, הנפרס על פני זירת-המלחמה כולה — דבר שניתן להתגשם רק ע"י שילוב הצבא הסדיר וגופים מיליציוניים-המוננים מקומיים.

(3) ההכרח להעלות את כושרו של החייל-הרגלי להלחם בשריונים באמצעיו הוא, ולהעלות את האימון הנדרש לכך לדרגה שתהא שזה לזו של כל שאר המקצועות-הראשיים האחרים בהכשרת-החייל.

(4) קביעת הדגש בהיווי יחידות תותחים נ"ט. — גרורים, ממונעים, בעלי היסע-עצמי

מפרקי-לקח אלה, נסיונם של צבאות גדולים וקטנים, אפשר להסיק את המסקנות הבאות:

א. לגבי התקפה-משורית

(1) שימוש-בכוחות שריון לפי תכנון-יהם היסודיות כמכשיר תמרון מהיר ומכריע, כמעין "חיל-פרשים חדיש" אשר אין לכבול אותו ע"י "מנטליות-רגלית".

(2) חשיבות ההיערכות וההתאגדות האופרטיבית-הנכונה של התקפה-משורית, תוך שמירה על מקומות התורפה של "להבה-החנית", ובעיקר — אגפיו ועורפו, וצירי-ההספקה שלו, ביבשה ובאוויר.

(3) האיזון הנכון בין הגורמים השונים בתוך השרשרת-הטקטית המשורית: ובראש ורא-שונה הקפדה על העקרון, שהטנק מחוסר אונים ללא חיל-רגלים משורין — וכן להיפך.

מהלומת-שריון — כיצד?

יש אמרים, שהשריון ירד מהבמה כנשק מיושן. וממקים עכשיו סברה זו בהתפתחות המהירה של אמצעים נגד-טנקיים בשנים האחרונות. נכון הוא, שטנקים אינם יכולים לפרוץ מערך נ. ט. יציב, באותה מידה שחיל-הפרשים בזמנו לא היה מסוגל להבקיע חזית מגובשת של נושאי-רמחים.

כן נכון הוא, כי הולכים ומצטמצמים המקרים שהטנק לא יפגש עם נשק נ. ט. במספר וביכולת הולכים וגדלים. אולם, אין להסיק מכאן את המסקנה — שהטנק הוא מיושן, כשם שגם חיל-הפרשים נשאר חיל-הכרעה עד אמצעי המאה ה"ט. אם השריון אינו יכול להסתער הסתערות ישירה על מערך נ"ט. — הרי יכול הוא לתמרן סביבו. וכזאת ארע בכל החזיתות של מלחמת-העולם השניה, במיוחד בחזית הרוסית...

אי אפשר להגדיר מלחמת בזק, בפשטנות: — כפריצת פתח במערך-האויב ואחר כך החדרת גייסות ממוכנים דרכו. למלחמת-בזק נודעת משמעות עמוקה יותר, היינו — שיתוק הגוף הלוחם של האויב ע"י פגיעה במוחו, בפיקודו ובמטהו.

זהו הרעיון היסודי בנצחוננו של אלכסנדר-מוקדון בארבלה? חיל-הרגלים שלו ריתק את הגוף העיקרי הפרסי, ובו בזמן הנחית חיל-הפרשים, הכבד, המקדוני מכה במקום-תורפה וחדר ישר לעמדת-הפיקוד של המלך הפרסי, מוח-הקרב. ברגע שהמלך נס מהשדה, התפורר כל מערך-הקרב הפרסי מאליו.

נצחונות-הבזק של מלחמת-העולם השניה — הושגו לפי אותם העקרונות. —

בפולין הצליח השריון הגרמני, בשיתוף עם האוויריה, לשתק את הפיקוד של הצבא הפולני מקץ 48 שעות לפרוץ-המלחמה. כתוצאה מכך, התפורר הצבא הפולני מאליו. על המערכה בצרפת כתב קצין-מטה צרפתי — "הרי זה כחלום רע: המטה-הכללי

מי שיבקש להסיק מפרקילקח אלה גם מסקנות לשימוש בהן בתנאינו אנו, יצטרך כמובן להביא בחשבון את הגורמים הבאים:

1. את תנאי הגיאוגרפיה והצבאית שלנו, לפיהם מרבית שטח ארצנו נוחה להתקפת שריון, ובו מספר אזורים קריטיים, שנודעת להם מבחינה זאת, חשיבות ממדרגה ראשונה.

2. את השימוש שנהגו אויבינו בכוחות השריון שלהם במלחמת השחרור, בהפעילם אותו כנשק תומך בחיל-הרגלים בלבד ולא כמכשיר תמרון אופרטיבי ואיסטרטגי.

3. המסקנות שאויבינו עלולים להסיק ממפלותם, במגמה לנסות ולהגיע להכרעה אופרטיבית מהירה.

4. נסיונונו אנו, החיובי והשלילי כאחד, עם יחידות ממוכנות בעלות הרפב שונה.

כמו בכל השטחים, כן גם בשטח זה, רק המיזוג של עקרונות כלליים ושל לימוד מדוגמאות הקרר בות לנו, בעזרת נסיונונו המעשי ממש, עשוי להעלות את הפתרון המבוקש.

ותותחייסער — ככלי ביד הפיקוד האוֹפֵר פֵר טִיבִי.

(5) ההתקפה הנגדית הטקטית האופרטיבית כשלב סופי ומכריע בהדיפת התקפת משורית, שלבצעו אפשר רק תוך הפעלת יחידות שריון ויחידות ממוכנות.

(6) הפתרון לארץ קטנה, שאינה מסוגלת לבנות ולהחזיק יחידות שריון גדולות לתפקיד שצוין לעיל, ניתן ביצירת יחידות ממוכנות, שמודגשת בהן עצמת האש-האבטומטית, הארטילרית, הנ"ט, והניידות — והשריון מהווה בהן את „ראש-החץ“, אבל לא את החלק העיקרי מבחינה כמותית.

(7) ריבוי גופים כאלה גם על חשבון החלשה כמותית של היסוד-המשורין שבהן עד לגבול מסוים, מגביר את יכולת-התימרון והגמישות האופרטיבית.

(8) קשר הדוק, בל ינותק בין חיל-האוויר וחיל-השריון, בהתקפה ובהגנה — בכל הרמות: „ברמה“ האיסטרטגית, האופרטיבית והטקטית.

הצרפתי משותק ע"י הקצב של מלחמת-הנופה, שאיננו עולה בקנה אחד עם תקנוניהם ומוחותיהם של הגנרלים הצרפתיים, שעודם חיים ב-1914.

במערכה על תוניס שיתק הבוק של בנות-הברית את הפיקוד הגרמני. גנרל פון-ארנטי, מטות הקורפוסים והדיביזיות שלו, — הכל נסו. עד ראיה כותב: „טנקים שלנו עברו דרך שדות-תעופה, בתי-מלאכה, מחסני-דלקות-חמושת ועמדות-תותחים של הגרמנים. הם לא נעצרו לקחת שבויים — — — הגנרלים הגרמניים חדלו מלתת פקודות, איבדו כל מגע עם המצב המשתנה. בין לילה הפך המחנה הגרמני להמון פרוע.“

בנורמנדיה אנו רואים אותו דבר: — מהלומת-הבוק המשתקת את פיקוד-האויב. העקרונות לא השתנו — התכסיסים השתנו; שכן תכסיסים הם פעולות המותאמות לתנאים, והתנאים תמיד משתנים. כך יפה כוחם של עקרונות-המלחמה-הממוכנת כפי שנקבעו ב-1931 גם עתה, אם-כי גנרל פטון מימש את העקרונות הללו ע"י תכסיסים אחרים, כדלקמן:

- 1) שיתוק מספר גורות קצרות של מערך-ההגנה הגרמני ע"י הפצצה כבדה מן האויר.
- 2) פריצת המערך בחיפוייה של הפצצה אוירית וייצובם של אגפי-החדירות ע"י חיל-הרגלים.
- 3) הבקעת בוק של המערך הגרמני ע"י זרם משורין וממוכן, הפורץ בגעש בעד הפרצות.
- 4) הסיסמה שניתנה לגייסות השריון: „אל תעצרו בשום פנים“. לפי כך, תקף השריון הכל: סוללות, מטות, שירותים-עורפיים, והאנדרלמוסיה שנתרחשה בשל-כך — מנעה מהפיקוד הגרמני לערוך תכנית-נגדית ולבצעה.

מכאן — התקפת השריון היא כקלע למוח ולא כנסיון לחתוך בתרים בתרים מגוף-האויב;

מלחמת שריון היא יותר מלחמה של יכולת-מחשבתית מאשר של שרירים, של אינטלקט — יותר מאשר של חומר-נפץ.

מיויר-גנרל פולר

